

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6309/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 482/21 од 04.03.2021. године, у седници већа која је одржана дана 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 482/21 од 04.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 482/21 од 04.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П бр 1090/19 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке је констатовано да је тужбени захтев усвојен у целости. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 1.250.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.10.2020. године до исплате, на име *нематеријалне* штете за претрпљене душевне болове и патњу, за нарушен лични и породични живот, трпљену неизвесност, неодговарање државних органа, намерно скривање и заташкавање информација о стварној судбини њеног сина рођеног ...1992. године у ..., због реакције и ставова надлежних органа који су показали трајну незаинтересованост да се утврди где је и каква судбина њеног детета, као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 158.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана и под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 482/21 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и пресуда Основног суда у Зрењанину П бр 1090/19 од 06.10.2020. године потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

У конкретном случају, предмет спора је накнада нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на приватан и породичан живот. Тужиљи надлежни органи нису омогућили да сазна истину свог детета рођеног 1992. године у породицишту, што је код тужиље изазвало сумњу да дете није преминуло (као што јој је саопштено), већ да је нестало из државног породицишта. Нижестепени судови су о овом праву тужиље одлучили непосредном применом Устава Републике Србије и члана 8. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода. По оцени Врховног касационог суда, у овој парници нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради новог тумачења права. У пресудама Апелационог суда у Београду на које се тужена у ревизији позива, тужбени захтеви су различито постављени у односу на захтев из ове парнице, што има за последицу да ове одлуке нису од значаја за одлучивање о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе. Посебно се указује да у овом поступку не могу да се примењују одредбе Закона о утврђивању чињеница о статусу новорођене деце за коју се сумња да су нестала из породицишта у Републици Србији („Службени гласник РС“, број 18/20 од 03.03.2020. године) који је ступио на снагу 11.03.2020. године, а примењује сте истеком рока од 3 месеца од дана ступања на снагу. Како је тужба у овој правној ствари поднета 2019. године, а наведени закон ступио на снагу 2020. године, не може да се ретроактивно примењује у односу на чињенице о статусу деце за коју се сумња да су нестала из породицишта или здравствених установа, као и о захтеву за правичну накнаду нематеријалне штете. Осим тога, посебна ревизија у смислу члана 404. став 1. ЗПП може да се изјави само због погрешне примене материјалног права, које је у конкретном случају правилно примењено.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба у овој парници је поднета дана 30.09.2019. године, са захтевом за накнаду нематеријалне штете од 1.250.000,00 динара, што је динарска противвредност од 10.599,238 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро=117,933).

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је побијани део правноснажне пресуде испод динарске противвредности од 40.000 евра, што је законски цензус за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**